

ÉVKÖZI 14. VASÁRNAP

1-4 oldal

Olv.: Ám 7,12-15 – Ef 1,3-14 – Mk 6,7-13

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves testvérek! A mai szentmise könyörgésében ez a kérés fogalmazódik meg: segítsen bennünket az Isten abban, hogy visszatáljunk a helyes útra. Azt gondolom, hogy ha valahol, akkor Európában ez nagyon is aktuális, éppen ezért is ajánljuk fel ezt a szentmisét Európa lelki megújulásáért. Nagyon jól tudjuk, ez a megújulás a mi megújulásunk. A Jóisten segítsen bennünket abban, hogy az Isten útján tudjunk járni.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Nekem most az lenne a feladatom meghallgatva ezt az evangéliumot, hogy valami útravalót ajánljak a testvéreknek. Roppant egyszerű a helyzet, mert ugyan a világ változik, de a krisztusi szó változatlan, hiszen az élet szaváról van szó: menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.

Magától értetődő, de nyilvánvalóan amire nekünk oda kell figyelni, az, hogy mire van szükségünk ezen az úton. Itt néhány szempontot kaptunk Jézus Krisztustól. Egészen sajátos helyzetben vagyunk mi, kedves jó testvérek, hiszen Európában élünk, Magyarország mindig is Európához tartozott. Bár az emberi rafinéria igen sokszor megkeverte az emberi kapcsolatokat, nemzeteknek egymással való kapcsolatát, következésképpen mindig más munícióra volt szükség ahhoz, hogy valamiképpen együtt tudjunk maradni. És Európa a keresztény üzenetnek a fénylő igazságait tudja megjeleníteni.

Pontosan ezért aktuális ma ez a felszólítás, hiszen Jézus nemcsak az apostolokat küldi, hanem mindannyian küldöttek vagyunk. A küldött nem önmagát képviseli, a küldött azt képviseli, aki őt küldte, és az igazsága az, amit a küldő rábízott. Bizony nekünk itt most Európában sok minden el kell gondolkodni, hiszen nemcsak a közvélemény foglalkozik azzal a kérdéssel, hogy mi lesz Európával, mi lesz Európa jövője, és oly sokszor emlegetik azt az értékrendet, ami Európát létrehozta. És pontosan ez a konkrét helyzet, hogy ma Európában egy Isten nélküli világ hatalmasodott el, Európa állítólagos vezetői eldöntötték, hogy egy Isten nélküli, kereszténységről lemondó Európát terveznek, szerveznek.

Ebben a helyzetben egészen sajátos lehet a mi küldetésünk. Arról nem is beszélve, hogy ebben a helyzetben az is jelenség, hogy a templomok kiürültek, és akkor ki viszi el az üzenetet napjainkban az embereknek? És egy kicsit el kell valóban arról az alapigazságról gondolkodnunk, hogy miért is szólíthat meg bennünket az Isten és szólíthat fel arra bennünket, hogy az Ő üzenetének a hordozói legyünk.

Különösen Európával kapcsolatosan olvastam – ugye Európa, a keresztény Európa a Római Birodalom bukása után született, éppen az elmúlt héten ünnepeltük Szent Benedeket és köszöntük meg neki és az ő szerzetesközösségének azt, hogy magukra vállalták az üzenetet, és az ő munkálkodásuknak köszönhető, hogy a keresztény Európa létrejött – és pontosan ezzel az Európával kapcsolatosan, a keresztény Európával kapcsolatosan olvastam, hogy Európa

népei sok erőt mozgósítottak a századok során a szakralitás eléréséhez. Érdekes, hiszen ma éppen a szakralitás ellen szólnak a hangok, és nekünk mégis vissza kell gondolni részben azokra a népekre, akik a mi őseink, itt legkülönösebbképpen a mi magyar őseinkre.

Hiszen a szakralitás alapvetően azt jelenti, hogy a népeknek, Európa népeinek igénye volt a szakralitás, ami pontosan ezt az igazságot hordozza: közelebb kerülni az Istenhez, ez a szakralitás. Ahhoz, hogy ezt az üzenetet egyáltalán magunkéval tudjuk tenni, nem szabad azt elfelejtenünk, hogy nem az embernek van Istene, hanem az Istennek vannak emberei. És ebben a kontextusban tökéletesen érthető ez az igény, amire hivatkoznak a múlttal, Európa – de már keresztény – múltjával kapcsolatosan, hogy az igényük megvolt a szakralitásra, vagyis közelebb kerülni az Istenhez. Hiszen az Istennek vagyunk mi a gyermekei, Isten a saját képére és hasonlatosságára teremtett bennünket. Tehát a mi igazi lehetőségünk ebből a szemszögből nézve a világot, az életünket, az, hogy milyen közel tudunk kerülni ehhez az Istenhez, aki a képére teremtett bennünket.

És ha még egy csavart beleteszünk ebbe a gondolatba, akkor azt is tudatosítani kell magunkban – ez talán könnyebb, mint az előbb mondott, hogy nem az embernek van Istene, hanem az Istennek van embere – és éppen a Húsvétra készülődés során sokszor szóltam arról, hogy nem a testnek van lelke, hanem a léleknek van teste. Az ember megnyilatkozásai normális esetben, különösen akkor, amikor a szakralitásra igénye van az embernek, azok a lélek parancsára történnek. Sokat foglalkozunk a testi vágyainkkal, sokat foglalkozunk a testi szükségleteinkkel és kevesen gondoljuk meg – remélem, hogy akik, ha kevesen is vagyunk, de itt a húsvéti előkészület során is többször találkoztunk, azok értik, értitek, kedves testvérek, hogy az életet a lélek felől kell nézni. Mert a test csak kiszolgálja a lelket, a lélek tervez, adja ki az utasításokat, hogy az Isten gondolatai megjelenhessenek a mi emberi cselekedeteinkben.

Tehát ennek különös aktualitása van éppen Európában, Magyarországon meg még inkább. És itt most nem politikai dologra gondolok, arra, amilyen kezdeményezések vannak itt éppen a szakralitásról lemondó Európában, magyar kezdeményezések arra vonatkozóan, hogy az emberek gondolkodjanak el azon, hogy milyen örökségük is van itt Európában. Ez a patrióta fogalom ez pontosan erre az örökségre utal, és kedves testvérek, nekünk ezt külön is kell tudatosítani magunkban, hogy mi mindig is szálla voltunk Európa szemében, ma meg végérvényesen. Miért? Mert a Szent István-i Magyarország sajátos módon élte meg – és pedig mint életet irányító elvet – az Istennel való kapcsolatát. Egyszerűen arról van szó, hogy egy hívő ember alapította Magyarországot, arról van szó, hogy ez a hívő ember Isten előtt vállalt felelősséget a nemzetéért.

Hát ezért vagyunk mi mindig is szálla Európa szemében, mert ez pontosan azokra az értékekre utal, amiket ma hallottunk, amikor Jézus küldi az apostolokat. És ennek az útnak az a célja, hogy az emberek figyelmét fölhívják, a gondolkodásukra hassanak, hogy fölismerjék az élet szerzőjét, és akkor, amikor az életükről gondolkodnak, akkor az Isten gondolataihoz igazodjanak, az Isten tervei fontosak legyenek a számukra. Mert hiszen éppen az, aminek most tanúi vagyunk, ennek a szakralitásnak a kiűzéséről itt, Európában, ez pontosan azt jelenti, hogy az ember önmegvalósításában látja az élete kibontakozását, és nincs szüksége isteni gondolatokra, isteni programra, isteni tervre.

Nagyon érdekes, olyan hangokat is hall az ember, ha nem csak egy csatornáról szerzi az ismereteit, hanem egy kicsit jobban oda tudunk figyelni a különböző megnyilatkozásokra, egyre többször hallani azt, hogy egyetlen lehetőség van Európa számára. De egyáltalán minden ember számára, mert Európa volt az, a keresztény Európa, aki ezt az üzenetet az egész világban elhintette, mint ahogy a magvető hinti a magot, hogy az embernek Istenhez kell

igazodnia. Mert különben, ha erről lemond, akkor nem önmagát valósítja meg, mert hiszen ez az Istentől elfordulása ezt célozza: nem kell az Isten, nem kellenek az Isten ötletei, gondolatai nekünk, hát tudjuk mi, hogy hogy kell élni a mi emberi életünket. És ezek a másik hangok, amelyek egyre figyelmeztetőbben hallatszanak, azt mondják, hogy nem önmegvalósításról, nem önkiteljesedésről van szó, hanem önmegsemmisítésről van szó. Európa ma önmagát semmisíti meg, az európai ember lemondott a küldetéséről. És akkor, amikor az ember a küldetését semmibe veszi, az azt jelenti, hogy az ember az életeszmét veszítette el.

Azért pontosan az igazodás miatt, ez értékrend kérdése, figyeljünk arra is oda, amit Jézus itt mond, amikor küldi az apostolokat: ne vigyetek magatokkal semmit. Ez a jézusi kijelentés pontosan azt a nagy igazságot hirdeti, hogy Istennel semmi sem hasonlítható össze, elég nektek az én kegyelmem, elég nektek az, ha odafigyeltetek arra, amit Jézus Krisztus tanított, és akkor kiteljesedik emberi kapcsolatokban természetesen az életetek. Mert Isten semmivel sem mérhető, Isten semmivel sem összehasonlítható, Isten semmivel és senkivel nem helyettesíthető. Pontosán azért, mert az ember az Isten gyereke. Tehát az embernek tudnia kell azt, amit a nyolc boldogság első igazsága fejez ki: boldogok a lélekben szegények, boldogok azok, akik felismerték azt, hogy Isten semmivel sem cserélhető fel, de még egymással, emberrel sem cserélhető fel az Isten.

Éppen ezért az Isten teremtet világát úgy kell tekintenünk, mint ami egy időre a miénk és amire nagyon kell vigyáznunk. De hát erről sokkal többet hallunk, mint kellene, úgy látszik, ezzel is bajok vannak, nem értékeljük eléggé ezt az ajándékba kapott világot. És ugyanígy akkor, amikor az egymással való kapcsolatunkat tesszük mérlegre, akkor látjuk azt, hogy bizony mert az ember az Isten gyereke, a másik emberrel való kapcsolata csak Istenben hiteles. Végeredményben ez az isteni üzenet: csak Istenben szerethetjük egymást, csak Istenben tartozhatunk össze egymással.

Mert ha ezt kiemeljük az életünkből, azt gondoljuk, hogy a javakban való bővelkedéstől függ az ember élete. Vagy egyáltalán ha arra gondolunk, 2004-ben, amikor az Európai Unió tagjai lettünk, milyen ostoba ígérettel fordultak felénk: jövőtök a jólét. A jólét a gondtalan anyagi helyzet, hát gratulálok a jólétnek. Bár sokkal jobban élünk, mint akár éltünk 2004-ben vagy éltünk száz évvel ezelőtt, ez nyilvánvaló, hogy jobban élünk, de a jólét sosem valósulhat meg. Hát ezek ilyen Istentől elrugaszkodott emberi ötletek, „jövünk a jólét”. Éppen tegnapi újságban olvastam, ha a hazugságot állandóan, újra meg újra meg újra ismételik, akkor egyszer csak az lesz az igazság – hát itt tartunk.

Kedves jó testvérek! Jézus úgy küld bennünket a világi utunkra, hogy arról sosem szabad megfeledkezni, hogy mi Isten gyermekei vagyunk. Az meg, hogy éppen európaiak is vagyunk, ez még növeli a felelősségünket, és bizony nekünk ezt kell megjelenítenünk ebben a világban, hogy ezt a világot csak Isten ajándékaként tudjuk értékelni. Egymással pedig csak az Istenben, aki a szeretet, aki önmagát adja, tanít meg bennünket arra, hogy a mi emberi kapcsolatunknak a hordozója, hogy az ember önmagával tartozik a másinak. Ennyi untig elég útravalónak.

És én azt gondolom, ha komolyan vesszük ezt az üzenetet, akkor bizony össze kell kapni magunkat. Mert gyászos a kép, gyászosak az üres templomok, gyászosak azok a jelenetek, azok a helyzetek, hogy emberek képtelenek igazából szeretetben összetartozni, akár a választottakkal, azokkal, akiket szeretetben választhatunk. Mert ezek a kapcsolatok nem a vágyakra épülnek, ezek a kapcsolatok a szeretetre épülnek, a szeretet pedig az ember áldozatkészségének a kifejezése.

Én azt gondolom, hogy ezen a mai napon arra szólít föl bennünket az Egyház, hogy találjuk meg az utunkat, talán mondhatnám így is, találjunk vissza a régi utunkra. Mert ezért az Európáért nem csak az őseink voltak felelősek, ezért az Európáért ma mi vagyunk a felelősek. És ezt a felelősséget valóban csak azt tudja vállalni, akinek van valami köze a szakralitáshoz, akinek van valami köze az Istenhez, akinek vágya és törekvése, hogy egyre közelebb kerüljön az Istenhez és ezáltal közelebb kerülhessünk egymáshoz. És ne, hogy így mondjam, meglepetésekkel tarkított mindennapjaink legyenek, hanem biztosak, olyan biztosak, mint amilyen biztos az Istennek irántunk való szeretete.

Ajánljuk föl ezt a szentmisét, hogy Isten segítségét kérjük, hogy mi olyan úton tudjunk járni, hogy ez valamiképpen visszavezessen bennünket Istenhez, visszavezessen bennünket legfőképpen a keresztény közösségekbe, mert az Isten nem magánszemélyekkel van kapcsolatban. Az, hogy Isten az Atyánk, Isten az életünk szerzője, ezzel Isten önmagának tartozik, mint ahogy a szüleink is önmaguknak tartoznak azzal, hogy mi a világra jöhetünk. Itt alapvetően arról van szó, hogy megérkezünk-e úgy egymáshoz, hogy olyan közösségeket hozunk létre, amelyben nem egymás ellenére, hanem egymásért és egymással éljük a mindennapjainkat. Mert a közösségekre épül az élet, a legkisebb közösségre, amelyből élet születik, és a növekvő közösségekre épül az élet, akik egymással odaadón mintegy az élet értelmét fölismerik ebben az összetartozásban. Jóisten segítsen bennünket.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Elindulunk az utunkon, hiszen minket éppúgy küld Jézus, mint ahogy az apostolokat küldte, ma az Isten kinyújtott keze az apostolokon kívül mi vagyunk, tehát ti, Önök, úgyhogy kell ehhez valóban az Isten áldása. De hogy mennyire szükséges belekapaszkodni az Isten erejébe, ha valaki ezt az utat járja, márpedig ha megkeresztelték vagyunk, akkor nincs más út, visszaemlékezem, akkor, amikor a Máltai Szeretetszolgálat megalakult, akkor emberek tömegével jöttek segíteni. Ma azt gondoljátok, hogy azért jönnek, mert segíteni akarnak? Ó, nem. Abban a reményben jönnek, hogy talán a máltaiaknál jobb munkaviszonyokat találnak, mint egy más, civil közösségben. Még egyet: az elmúlt héten tizenhárman kerestek, hogy hozzátartozójukat kell elhelyezni idősotthonban, szociális intézményben, és mindegyik azzal kezdte, már mindenhol elutasítottak. És talán senki se gondol, Önök se gondolnak erre, hogy igen sokszor nem is a konkrét nehézségek a legnagyobb probléma, hanem nincs, aki dolgozni hajlandó egészségügyi területen, szociális területen. Könnyebb munkával óhajtják a kenyerüket megkeresni. De ugye amikor éppen ő van ezen gondok közepette, akkor meg szegényke nem érti meg, hogy nem lehet fölvenni, mert nincs munkás, aki gondozza azt, akit el kellene helyezni. Tehát nagyon komplikált ez, amikor az Istennek hátat fordítunk. Ne legyünk naivak, ha az Istenről így gondolkodunk, akkor még fájdalmasabb, amit egymásról gondolunk, és egyáltalában az emberről. Hát ilyen világban kell utat találunk, mégpedig egymáshoz, Isten üzenetével.

+ *Á L D Á S* +